

Simona Lungu

PREJUDECĂȚI

O iubire interzisă

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

CAPITOLUL 1

– Ai învățat toată vara pentru un post, la o sută de kilometri de casă? îmi urlă în ureche, și știu că e doar începutul.

– E singurul post care a rămas liber. N-o să lucrez ca vânzătoare! răspund cu calm și mult curaj. Va fi doar pentru anul acesta, iar în toamnă voi cere o detașare în oraș, încerc s-o conving pe femeia nemulțumită, așa cum bănuiam, când am decis s-o pun în temă cu noile informații.

– Ți-am spus să nu alegi această meserie! Pe lângă faptul că ai stat mai tot timpul cu nasul în cărți, nici măcar n-ai cine știe ce beneficii! Intensitatea vocii mă obligă să îndepărtez telefonul de ureche.

– Bine, vorbim acasă! închid și cu siguranță am enervat-o mai mult.

Dorința de control o împinge să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, indiferent dacă are sau nu dreptate. Ne vom certa mult pe acest subiect și va apela la toate mijloacele de a mă convinge să renunț, însă nu și de această dată! Vreau să practic meseria pe care mi-am dorit-o și, mai ales, să părăsesc cuibul părintesc, conștientă că, din cauza influenței sufocante a mamei, am pierdut multe lucruri, iar experiența mea de viață e limitată. Pe zi ce trece, am impresia că încep să-i semăn, și nu-mi place această transformare.

Bineînțeles că nu scap de ceartă, ba chiar se repetă mai des decât credeam. Dar nu las să intervină nimic în ultimele zile de relaxare și le petrec cu cele două

prietene, foste colege de liceu, care au acceptat și rezistat cu stoicism crizelor repetate ale mamei. Orice fată din jurul meu ori e proastă, ori panaramă, după opinia experimentată, de care n-au scăpat, oricât le-am ascuns.

Astfel, pe întâi septembrie urc în microbuzul plin de oameni și încep noua aventură a vieții mele anoste. De supărare că n-a avut sorți de izbândă, mama a refuzat să mă conducă, de parcă m-aș fi așteptat la altceva. N-aș putea spune ce predomină acum în sufletul meu, entuziasm în fața unei noi etape, cea de salariat, sau frica și teama de necunoscut.

În fiecare sat în care coboară călătorii simt cum nodul din stomac se mărește. Când zăresc semnul cu numele localității, mă ridic de pe scaun, apropiindu-mă de șofer.

– Toți coborâm aici, e capăt de linie! mă liniștește un bătrân.

Mă întorc și studiez plină de curiozitate casele pe lângă care trecem. Stația este în centrul comunei, unde-s toate clădirile importante ale unei localități, înșirate la distanță mică între ele. Sediul primăriei, al Poliției, poșta, biserica, școala, grădinița, Casa de cultură și un magazin.

Peisajul este superb, o zonă de deal la marginea unei păduri dese de foioase, căile respiratorii bucurându-se imediat de aerul curat. Casele cu grădini mari sunt risipite pe deal sau în vale. La prima vedere, doar drumul principal care face legătura dintre localități pare a fi asfaltat. Oarecum speriată de locul necunoscut, mă îndrept spre școală, trăgând trolerul după mine, dornică de a nu omite nimic din drumul meu. Oamenii salută și, din bun simț, sunt obligată să le răspund. E ceva nou. Fiind născută și crescută la

oraș, salut doar vecinii de bloc sau cunoscuții. Intrată în școala micuță, dar frumos întreținută, găsesc cancelaria cu ușa închisă. Mă bucur că-mi lasă astfel timp să inspir și să expir de câteva ori pentru a diminua agitația la gândul că în curând îmi voi cunoaște viitorii colegi. Bat ușor și intru în încăperea îngustă, unde tronează o masă lungă, dintr-un capăt la celălalt, și din jurul căreia mă privesc mai multe perechi de ochi. După o scurtă examinare a camerei, sesizez hărți, tabele, afișele de pe pereți, o bibliotecă plină cu cărți nu tocmai ordonate, iar în dreapta rafturile-pentru cataloage.

– Intră, draga mea! Sunt Doina Marcu, profesoară de matematică, directoarea școlii și a grădiniței, mă întâmpină o doamnă mai în vârstă, având în jur de cincizeci de ani, îmbrăcată elegant.

O studiez în timp ce vorbește și-mi întinde mâna pentru a face cunoștință cum se cuvine. Părul scurt, roșcat și zâmbetul cald completează imaginea sa de om blând.

– Bună ziua! Sunt Alina Ionescu, noua învățătoare!

– Știm. Majoritatea suntem din sat, ne cunoaștem. Am aflat de la Inspectoratul Școlar că vei veni și așteptam să te cunoaștem, adaugă și face semn să îndrăznesc să-i cunosc și pe ceilalți.

Trei bărbați și cinci femei așteaptă să le vină rândul să se prezinte, având avantajul de a mă putea studia între timp.

– Nicu Stoian, profesor de limba română și de sport! se prezintă cel mai tânăr dintre bărbați, cu zâmbet larg și curtenitor.

Îmi strânge palma mai mult, obligându-mă într-un fel să-l privesc în ochi. Înalt, blond, ochii

albaștri, cu o constituție robustă și cu o siguranță de mare cuceritor.

– Hai, Nicu, mai lasă și pe altcineva! intervine fata de lângă el. Mirela Stoian! Sunt învățătoare, ca și tine, și mă bucur să te cunosc! îmi cuprinde mâna, după ce e eliberată de bărbatul cu care seamănă izbitor de mult.

– Ce e cu bagajul? întrerupe șirul prezentărilor directoarea.

– Păi, trebuie să-mi găsesc o gazdă. Poate cunoașteți pe cineva care închiriază în apropiere, răspund un pic jenată că n-am rezolvat această problemă dinainte.

– Dacă vrei, poți să stai cu mine! Locuiesc într-o căsuță din curtea unui bătrân și am o cameră liberă, se bagă în discuție Dana, singura educatoare.

– Da, oriunde! răsuflu ușurată că m-am eliberat atât de repede de o povară în plus.

O întreabă pe directoare dacă putem pleca, și, cum aceasta încuviințează, nu mai stă pe gânduri. Ajunse pe marginea drumului, după câțiva pași, oprește lângă noi o mașină albastră, oferindu-se să o conducă acasă.

– La fix! Întotdeauna apari când este nevoie de tine, ca un cavalier! chicotește și-mi face semn să urc în spate.

– Și? Tu cine ești? întreabă în timp ce-mi așază geamantanul în portbagaj.

– Alina, zâmbesc scurt.

– Florin, răspunde și îi întâlnesc privirea în oglinda retrovizoare, când revine la volan.

– Unde ați fost?

– Unde crezi? Gata, am început! se strâmbă ca un copil, amuzată.

Roșcata înaltă cu corp frumos este mai în vârstă decât mine, dar nu cu mult. Șatenul pare atras de ea și nici nu mă mir. Arată într-adevăr bine. Oprește în fața unei curți înconjurate de un gard prin care se zăresc două case. Îi prinde mâna, prin geamul deschis, în timp ce mă chinuiesc să scot bagajul și să-l târăsc spre poartă. Nu aud ce-și vorbesc, dar tânăra pufnește des în răs. După vreo cinci minute în care mă simt stânjenită de situație, își iau rămas-bun și, în sfârșit, sunt condusă în noua mea locuință. Nerăbdătoare să cunosc locuința pe care o vom împărți un an, mă las de pe un picior pe celălalt cât descuie ușa. Intrăm într-o încăpere pătrată, cu rol de hol, în față fiind baia. Observ un boiler, probabil pe lemne, și mă sperie gândul că va trebui să fac focul.

Camera din stânga, complet răvășită, este a ei. Haine aruncate pe pat sau pe scaune, produsele cosmetice pe o comodă, pantofii prin mijlocul camerei, și nu-mi pot opri gândul la ce părere ar avea mama despre asta. De mică am fost certată și pedepsită să mențin ordinea.

Zâmbește, ridicând din umeri, conștientă și totodată indiferentă la dezordinea din jur.

– O să-ți placă aici și sper să fim prietene! spune înainte de a se îndepărta și de a-mi lăsa intimitatea de care am nevoie pentru a mă familiariza cu locul.

Restul zilei o petrec despachetând și aranjând în dulap lucrurile personale. Spre seară bat la ușa ei și răspunde cu o voce răgușită că n-are rost să mergem la magazin, în schimb mă invită la bucătărie. Aceasta este în curte, separată de cele două case și dotată cu strictul necesar. Pe masă se află deja o ceașcă de ceai aburindă, iar dintr-o oală un miros îmbietor ne ademenește, și-mi face stomacul să se agite.

– Bună, fata mea! Trebuie să fii noua colegă a Danei, aud o voce bărbătească, și tresar, înainte de a mă răsuci și de a zări un bătrân care-mi indică unul dintre scaunele din jurul mesei.

– Nea Nelu, ea este Alina și sunt sigură c-o să-i placă aici! rânjește Dana.

– Știu că nu cunoști pe nimeni și ți se pare că n-o să te descurci. Așa era și Dana la început! izbucnesc în râs amândoi.

– Voi sta aici doar anul acesta! spun hotărâtă, surprinsă de gustul bun al tocanei sale. L-aș ruga să mă învețe să gătesc, oricum n-o să am prea multe lucruri de făcut pe aici! îmi spun în gând. Televizorul din cameră difuzează doar posturile naționale TVR1 și TVR2, semnal la telefon nu am, ceea ce, într-un fel, nu mă deranjează. N-o să mă mai streseze maică-mea cu mesajele, însă acum cu siguranță e disperată.

– De unde aș putea să dau un telefon?

– Semnal bun găsești doar pe deal și la cealaltă margine de sat. Dar poți suna de pe fix! sunt îndrumată spre casa dumnealui și, încă de la primul apel, mi se răcnește că sunt o nerecunoscătoare.

Irascibilă, ca după fiecare ceartă zdravănă, în care ea țipă, iar eu nici n-apuc să dau vreo explicație, analizez faptele de azi, lungită pe pat, cu ochii în tavan. Ușa de la intrare este izbită de perete și sar în picioare speriată. S-a înnoptat de ceva timp și nu înțeleg de ce ar îndrăzni cineva să apară în halul ăsta.

– Ce cauți aici? Nu știi să bați la ușă? se înfoaie roșcata în fața unei matahale.

– Ți-am spus să nu te mai apropii de ăla? De ce te-ai urcat azi în mașina lui? urlă fără a-i băga în seamă întrebările. Se oprește la un pas de ea, mâncând-o din priviri, întrebând-o printre dinți de ce nu-l ascultă.

– N-am făcut niciun rău, doar ne-a ajutat cu bagajul colegei mele! revine la calm, mimând foarte bine indiferența vizavi de amenințarea sa.

– Mă doare în fund de motivul tău! Am spus ceva, dar văd că nu ascuți! O apucă de brațe, nu știu ce să fac.

Prind curaj într-un final și intervin, întrebând-o dacă vrea să chem pe cineva în ajutorul ei.

Se fixează unul pe celălalt, ca și cum ar fi la un singur pas de a se împunge. Se aruncă deodată în brațele lui, înlănțuindu-i mijlocul cu picioarele lungi, iar buzele se unesc cu poftă. O fi iubitul ei? Iar eu mă gândeam să chem poliția! Se grăbesc spre camera ei și-mi închid ușa în față, prea absorbiți unul de celălalt pentru a-și mai face griji de altcineva.

Adorm uimitor de repede, ținând cont că e un loc străin. Dis-de-diminează, la ieșirea din baie, aproape mă ciocnesc cu bărbatul ciufulit, cu cămașa descheiată și scoasă din pantaloni. Preocupat să se încălțe, îmi aruncă un zâmbet în loc de salut și se grăbește să iasă din casă. Apare și Dana într-un halat, la fel de somnoroasă.

– O noapte grea? spun mai mult pentru mine.

Îmi strigă din baie să mă îmbrac pentru a merge la magazin, iar, diseară, în sat.

– E un fel de club. Discotecă, așa se spune pe aici. Sâmbăta toți tinerii vin, fiind singura distracție după o săptămână de muncă, explică și mă bucur că ușa care ne desparte îmi ascunde strâmbăturile și nedumerirea de pe chip.

Magazinul din mijlocul satului se pare că ține loc și de bar. Cum la această oră sunt puțini consumatori, sunt studiată de parcă aş avea un corn în frunte.

Râde de stânjeneala de pe chip și-mi spune că e ceva firesc, fiind o persoană necunoscută, deocamdată.

– Ce am putea să luăm? Nu prea știu să gătesc, de fapt, nimic altceva, în afară de cartofi prăjiți și omletă, spun serioasă uitându-mă pe rafturi.

Mama se ocupă de gătit, noi intrăm pe teritoriul ei doar să mâncăm, fiind una dintre condițiile straniei.

– Stai liniștită, ne descurcăm! Nea Nelu gătește foarte bine, mă asigură făcând cu ochiul.

Pe drumul de întoarcere îmi arată zona, punându-mă la curent cu persoanele care locuiesc pe aici. Personalitățile localității par a fi primarul, doctorul, preotul, profesorii și polițiștii.

După-amiaza trece pe nesimțite, încercând din răspuțeri să nu-mi tai degetele în ajutorul oferit Danei. Face focul la baie și-o urmăresc cu mare băgare de seamă, bănuind că va veni în curând și rândul meu.

– Așa te îmbraci? apare în prag, în timp ce trag de pantaloni ca să-i închei. Mă uit la ei mai bine, neînțelegând unde bate. Așa n-o să agăți pe nimeni, niciodată! pufăie și trece pe lângă mine, cotrobăind prin dulapul pe care abia l-am aranjat.

– Dar ce au?

E o ținută obișnuită, tricou și niște blugi mai largi. Într-adevăr, a sa e diferită, fustă scurtă și un maiou care-i scoate formele în evidență, părul lung lăsat liber și pantofi cu un toc interminabil.

– Țsta mi se pare bun! îmi ridică la nivelul ochilor un maiou asemănător cu al său, purtat pe sub bluze.

– Nici gând! Ce-o să gândească lumea?

– Alina, așa se îmbracă toate fetele! Și, oricum, la această oră, în sat sunt doar tinerii, moșii sunt la nani de mult timp! râde cu gura până la urechi-în camera cealaltă, de unde revine cu o fustă scurtă.

Arunc o ultimă privire în oglindă și mă minunez de opera sa. Zâmbesc, la stopul cardiac pe care l-ar fi făcut mama, după ce ar fi decretat că arăt ca o *panaramă!*

Mergând spre centru, deja doresc cu ardoare să mă întorc. Picioarele mă dor îngrozitor din cauza pantofilor cu toc, forțată să-i pun. O fixează pentru a nu știu câta oară și observ că nu schițează nimic. Resemnată, număr în continuare pașii, vorbind despre nimicuri.

Discoteca e în clădirea Casei de Cultură și mă trântesc pe prima canapea liberă, relaxând-fericită picioarele. Dana se oferă să aducă răcoritoare de la bar și, rămasă singură, sesizez multe capete întoarse spre mine, și mă înroșesc. Muzica e destul de bună, localul, cufundat într-o lumină difuză și abia mai pot respira din cauza fumului. Aici nu se respectă legea?

– Îți place? apare încântată Dana.

– Da! o mint.

„Cum să-mi placă înțepenită, de teamă că la orice mișcare s-ar vedea lenjeria intimă sau sânii ar ieși pe afară, spre deliciul celor care mă urmăresc ca pe o vedetă?” aș vrea să urlu, dar mă abțin și pun pe buze cel mai frumos zâmbet al meu.

– A venit Cristi! Ies puțin, da? se ridică fără a-mi da posibilitatea să adaug ceva.

Care Cristi? O fi tipul de aseară? Și eu ce fac acum, singură, într-un loc în care nu cunosc pe nimeni, la ora unsprezece noaptea, îmbrăcată și machiată strident?

Aproape o oră îi privesc pe cei care dansează, dar Dana n-are niciun gând de-a reveni. Plec în căutarea ei, făcându-mi cu greu loc prin mulțime. Uneori simt câte o mână pe spate sau pe fund, ori sunt presată de vreun piept. Mă uit urât și am tendința de a-i întreba dacă au mai văzut femeii până acum.

Afară, câteva cupluri se sărută sau își șoptesc cuvinte de dragoste. Înconjur clădirea, însă fără nicio șansă de a o găsi. La întoarcere, atenția mi-e atrasă spre un tânăr sprijinit de peretele clădirii, trăgând adânc dintr-o țigară. Hm, pare a fi unul dintre puținii care nu m-au remarcat. Scrutez încă o dată întreaga suprafață, în speranța unei soluții salvatoare, dar care nu apare.

– Bună! Știu că ți se pare ciudat, dar m-ai putea conduce până acasă? postată în fața lui mă adresez cu repeziciune, înainte de a-mi pieri curajul.

– Ce? răspunde, vizibil șocat.

– Uite ce este, colega m-a lăsat singură și aș avea nevoie de cineva care să mă însoțească până acasă. Nu cunosc prea bine zona și...

– Bine, aprobă scurt cu același chip nedumerit.

O iau înaintea sa, spre stradă, sperând că mă urmează:

– Hei, n-ai spus că vrei să te conduc acasă?

Mă răsucesc și-l găsesc în dreptul unei mașini parcate în apropiere.

– N-am știut că ai mașină... ăăă... am crezut că mergem pe jos! mă justific încurcată, urcând în dreapta sa.

Dă drumul la radio, simultan cu pornirea motorului.

– Unde stai?

– Păi, la marginea satului... ăăă... la nea Nelu, răspund încordată.

Deși nu pare a fi interesat în vreun fel de mine, încep să mă simt inconfortabil. Nu mai întreabă nimic până în fața porții și expir aerul ținut forțat până acum. Deschid portiera și aud în urmă glasul dres.

– E încă devreme, n-ai vrea să ne mai plimbăm?

Nu știu ce să răspund, mai ales că a pus punctul pe i. M-am pregătit doar pentru o oră?

– Bine! mă aud după câteva șovăieli, și revin lângă el.

Ne deplasăm spre ieșirea din sat și-i arunc câteva priviri pline de curiozitate. Înalt, brunet, îmbrăcat simplu, dar modern, cu un parfum puternic și interesant care mi-a invadat nărilor de când am urcat, mașină scumpă, hmm, cine o fi?

– Unde mergem? întreb, cu cât observ că ne îndepărtăm de sat.

– E o derea în apropiere, e liniște și putem să ne cunoaștem mai bine!

Virează la dreapta, urcând cu greu pe o porțiune îngustă de pământ. E un loc retras, într-adevăr, dar simțurile îmi intră în alertă. Deschid portiera cam în același timp cu oprirea motorului.

– Mi-e cald, explic când îi zăresc mirarea.

Cu un picior afară mențin portiera deschisă.

– Cum te numești?

Mă studiază pentru prima dată, întorcându-se mai bine în scaunul său. De sus în jos, întârzie bineînțeles pe decolteul generos oferit de maiou.

– Alina! simt un tremur ușor.

– Sper că nu ești minoră, nu? afixează în colțul gurii un rânjel de cuceritor și își lasă scaunul pe spate.

Roțile se învârt și conștientizez pericolul situației. Sunt într-un loc îndepărtat, cu un bărbat necunoscut, care mă examinează într-un fel care mă sperie.

– N-ai vrea să mergem? schitez un mic surâs.

– Atât de repede? Abia am ajuns, se apleacă spre scaunul meu cu intenția de a-l lăsa mai mult, însă îl iau prin surprindere când cobor.

Trec de mașină degrabă, lăsând și urletele sale în urmă. Cobor dâmbul și mă descalf, cu ochii pe mașina al cărei motor tocmai pornește. Alerg spre sat cât pot de repede, profitând de timpul în care se chinuie să iasă de acolo, după mai multe manevre. Ajungând în dreptul primei case, aud câinele lătrând și-mi zăresc umbra pe asfalt datorită farurilor din spate. Intru pe spațiul verde, cât mai aproape de gard, ca o măsură de precauție în plus.

– Ești nebună? Ce crezi că faci? țipă prin geamul deschis.

Nu mai alerg, vrând să par stăpână pe sine, deși inima mai are puțin și iese din piept, iar respirația e anevoioasă.

– Dacă oprești mașina, sar gardul!

– Ce dracu te-a apucat? Ce îți făceam? Nimic din ce n-ai mai făcut, te asigur! urlă, dar mă ascultă și se deplasează ca melcul, pe drumul pustiu.

– Ți-am spus să mă duci acasă! Răcnesc, la rândul meu.

– Știi unde mergem! Faci pe nevinovata? Te-ai sucit? Ce credeai, că nu plătesc?

– Ești tâmpit? Nu sunt prostituată!

– Da, cum să nu! Dacă pun cap la cap sculele văzute, ajung la oraș! râde disprețuitor și-mi confirmă cum avea de gând să ne petrecem restul nopții.

Revin la alergare, speriată de noua constatare. Omul e nebun, mă crede altceva, iar pe lângă noi nu trece nicio mașină.

– Hai, urcă, te duc acasă! strigă mult mai calm.

– Da? Crezi că-s proastă?

– Te duc dracului acasă, n-auzi? se enervează iar.

– Nu mai urc în mașina ta niciodată! Speranța se întrevește când zăresc gardul casei. Deschid poarta și observ că a oprit mașina.

– Ar trebui să te dau pe mâna poliției, nemernicule!

Nu mai aștept răspunsul și fug spre casă, rugându-mă să nu mă urmărească. Încui cu mâinile tremurânde, mă preling pe ușă și abia după vreo două minute mă târăsc de-a bușilea până în cameră, incapabilă de a mă ține pe picioare. Urc cu greu în pat, îmi cuprind genunchii în brațe și-i mulțumesc cu voce tare divinității că am scăpat ca prin urechile acului de un viol. În stare de șoc, dau frâu liber lacrimilor, repetând întruna că a trecut, doar sunetul vocii mă poate liniști.

După mai multe ore, reușesc să deschid ochii și mă izbește lumina de afară. Probabil e prânzul, după poziția soarelui și a razelor care intră pe fereastră. N-o să mai merg în sat! N-o să mai urc în mașină cu necunoscuți! îmi jur în gând cât mă spăl, mă îmbrac și chiar pe drumul spre bucătărie.

Un sandvici, o cafea și mă retrag în cameră, de unde mai ies luni dimineață. Nu-i răspund când bate la ușă pe la nouă seara, și renunță, crezând că dorm. M-a lăsat singură!

Însă nu pot da vina pe altcineva pentru greșeala mea. Eu sunt vinovată că m-am urcat în mașina primului ciudat întâlnit!